

modtage det med den Reservation, man er nødt til at tage over for et Forslag, hvis Rækkevidde og Konsekvenser man ikke kan være fuldt klar over. Saa vidt skønnes kan, synes det at være en god Foranstaltning, at disse Penge ere blevne flyttede over i Statskassen, ere frigjorte. Sagen vil jo blive undersøgt i et Udvalg, og naar den kommer til 2den Behandling, vil man forhaabentlig være betydelig klarere derover end i dette Øjeblik. Jeg skal altsaa ikke endtale mig videre om det her foreliggende Forslag, men kun henstille til det kommende Udvalg at overveje Sagen og da navnlig de Par Sider af Sagen, jeg her har fremdraget.

Birck: Jeg kan jo for saa vidt complimentere den højtærede Finansminister, som dette Forslag viser, at han er en Mand med Ressourcer. Den højtærede Minister prøvede først paa at faa Penge ved Salg af de vestindiske Øer, og da dette mislykkedes, prøvede han med en Konvertering, og da denne ikke kunde gennemføres, har den højtærede Minister set sig om og endelig nu fundet 11 Mill. Kr. Jeg skal herom kun sige, at denne Sag kan ses fra mange Sider. Først og fremmest maa man undersøge, om Staten overhovedet har Ret til disse Penge, og selv om den har Ret til dem, om det da er heldigt at den tager dem netop nu, og dernæst maa man — hvad de ærede Medlemmer for Aalborg (J. Jensen) og Aarhus (Harald Jensen) omtalte — undersøge, hvorvidt Interessenterne, og særlig hvorvidt Anstalten som konkurrencedygtigt Foretagende ikke lider under denne Lov. Selv om det ikke er saa, maa jeg dog sige, at Forslaget bør tages paa med en vis Reservation, al den Stund det nødvendigt skaber et Præcedens for, at en Minister, naar han er i Nød, kan gaa hen til de specielle Fonds, som Staten er Formyndet for, og tage deraf, naar han har Brug for Penge. Det er jo et ret farligt Præcedens at komme ind paa. Vi kende alle Historien om Ulven, der kom ind i Hønsegaarden og tog først een Høne, men kom tilbage og toge en til. Selv om jeg nu ikke tror, at den højtærede Finansminister personlig har Lyst til at gøre dette oftere, saa er det jo muligt, at en senere Finansminister, der ingen Penge havde — og en Finansminister uden Finanser er efter en engelsk Forfatter en meget desperat Karakter — vilde gøre alt muligt for at faa Penge og derfor ogsaa vilde gøre dette. Vi have jo saa mange Fonds af denne

Art, f. Eks. Overformynderiet, der ligger inde med et Reservefond; vi have Skolefonds og Kirkemidler. Dette Forslag maa derfor ikke forlade Rigsdagen, uden at der bliver taget en meget indskrænkende Reservation gaaende ud paa, at der ikke herved er skabt nogen Forventning om, at Staten kan behandle sine Fonds paa samme Maade som her.

Med Hensyn til Statens Ret maa jeg sige, at den er formelt i god Orden, saa det skal jeg ikke spille mange Ord paa. Jeg indrømmer, at den fornødne Formue er til Stede, og at der er et antageligt Reservefond, og der er efter de Beregninger, der foreligge, intet dertil at sige. Tilmed er dette Forslag fremgaaet af en Forhandling mellem den højtærede Finansminister og Livsforsikringsanstaltens Direktion, og man maa jo antage, at Anstaltens Direktion ikke i denne Sag har handlet som Ministerens underordnede, men som Værge for Anstalten, hvis Interesser den i alle Tilfælde skal forsvare med Næb og Klør. For saa vidt skal jeg lade Spørgsmaalet ligge om Statens Ret, som jeg for øvrigt tror er ubestridelig, idet jeg kun skal sige, at det forekommer mig at være et Spørgsmaal, om det er hensigtsmæssigt nu straks at tage de 9 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvortil 9 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. er afrundet, for at komme op til de 11 Mill. Kr., idet ikke alle de Forpligtelser, som Kassen af 1842 havde, fuldt ud ere skete Fyldest, men dette Spørgsmaal kommer man jo nok ud over.

Det næste Spørgsmaal er Interessenternes Ret, og dertil skal jeg kun sige, at i det Øjeblik, de Bonusregler vedtages, der her foreligge, er der vundet en hel Del. Det er den forsonende Side ved dette Forslag, at den fastsætter bestemte Regler for Bonus i Modsætning til tidligere, hvor Bonusudbetaling tilsyneladende har været en Naadessag fra Rigsdagens Side. Jeg tror, at man for at opretholde Anstalten som konkurrencedygtig bør gaa til bestemte Regler for Bonusudbetaling, og det glæder mig, at det meget ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (J. Jensen) i denne Sag meget rigtigt staar paa det Standpunkt, at hvad Interessenterne skulle have, det skulle vi give dem, og at man ikke bør gøre noget som helst Forsøg fra Statens Side paa at beklippe deres Ret. I det Øjeblik Interessenterne faa saa meget, at Statens Risiko + Bonus dækker Præmien og Administrationen nogenlunde, kan der ikke forlanges mere; at en Del Mennesker ere